

Seinastu pisurnar í hesum túsundáraskeiðnum

Mikudagin fingu studentar og HF'arar í Hoydølum handað prógvini. Sjálv próvhandanin var í Ítróttarhøllini á Nabb, meðan pisufundururin var sunnan fyri Viðalundina

Myndir:
Jens Kristian Vang

Janus Brix Andreassen
helt røðu fyri
studentarnar.
Hann tosaði
millum annað um,
hvussu tað er
at koma inn
í tann vaksna heimin
og um tær byrðar,
nú verða lagðar
á herðar teirra,
sum júst hava fingið
prógvið handað

Edvard Joensen

Sólin skein oman og niðan, so tað var mestsum synd at fara inn í ítróttarhøllina at seta seg ein tilfikan dag, sum rektarin tók til í røðu síni, tá studentar og HF'arar fingu prógv mikudagin.

Og tað var, eins og sólin hevði avgjørt at senda hesum seinastu pisunum í hesum túsundáraskeiðnum eina serliga heilsu hendan dagin. Hóast bæði Petur Skeel og Ívar høvdu høtt við skyggjum og møguligari vætu, varð dagurin ein av teimum allarfagrastu.

Mads Winther, rektari, minti í røðu síni fólk á, at vit liva í eini tíð, har vitanin er ógvuliga avgerandi.

Rektarin samanbar tíðina í dag við ídnaðarkolveltingina.

Í dag er kolveltingin á tøkni- og tekniska økinum, segði rektarin.

Eftir eina hugnaliga sarkomu við felagssangi, kór-sangi og próvhandan, varð farið oman í Hoydølur, har floksmyndir vóru tiknar, og fólk fingu høvi at hittast og ynskja hvør øðrum tillukku við sær sjálvum, alvanum og hvørjum tað nú var.

Fastur tóttur ein slíkan dag er pisufundururin.

Hesin fundurin verður eftir gamlari siðvenju hildin í viðalundini.

Men umstøðurnar broytast alla tíðina. Næmingarnir økjast í tali og viðalundin minkar, so neyðugt er at flyta eitt sindur. Tó ikki so

langt kortini. Seinnu árin hevur fundurin verið hildin á økinum beint sunnan fyri sjálva lundina.

Ein studentur, ein HF'ari og ein gestarøðari plaga at vera.

Í ár var Rakul Helmsdal, rithøvundur, gestarøðari, og Thora Augustinussen røddi vegna HF'ararnar.

Studentarøðarin var Janus Brix Andreassen, sum helt eina góða røðu.

Hann nam, sum vera man, við tíðina í Hoydølum. Síðan fór hann, umvegis Gongurólvi, heilt aftur til Atlantis, áðrenn hann tók í framtíð Føroya sum fullveldi.

Janus segði millum annað, at ríkidømi Føroya er ikki bara fiskur og olja. Tað sanna ríkidømi okkara er fólk, her býr. Eitt fólk, sum hóast trøngar umstøður hevur megnað at liva her á oyggjunum í tí havi, sum fekk bæði lond sum Atlantis og skip sum Titanic at søkka.

Og vit hava eisini verið fyri heimsóknunum, so tað merkist. Bæði av sjórænarum og Gablum. Undir norskurum, donskum og bretskum veldi. Risar og kellingar hava roynt at stolið okkum. Men vit eru her enn.

»Gaman í,« segði Janus Andreassen, »vit klandrast heldur enn ikki illa. Vit klandrast líka harðliga, tá tað snýr seg um fisk og fót-bólt, sum tá tað snýr seg um loysing.«

Tað var saktans høvi at smilast í frálíka summarveðrinum, nú 597 strævnir skúladagar eru lagdir afturum. Og tað vóru heldur ikki bara allir teir vøkru ungdómarnir í føroyska búnanum, sum frøddust hendan dagin. Foreldur, systkin, ommur og abbar, umframt øll hini, vóru minst líka glád og stolt teirra vegna, sum hendan dagin fingu handaðan bjálvan við próvnum

Thora Augustinussen umboðaði HF'ararnar á røðarapallinum mikudagin